

18.11.2024 PONEDELJEK Obl.posvetitve bazilik sv. Petra in Pavla		
19.11.2024 TOREK Neža Asiška, devica	KAPELA 18.00	++CVETKA in MIRO ABRAM, Tomaj 75
20.11.2024 SREDA Gelazij, papež	KAPELA 18.00	za CERKVENE PEVCE V ČAST SV. CECILIJI, PN Šepulje
21.11.2024 ČETRTEK Darovanje Device Marije	KRIŽ 18.00	+ MIRKO BENČIČ, Križ 229
22.11.2024 PETEK Cecilija, devica in mučenka	KRIŽ 18.00	+ DARJO PIPAN, Križ 159
23.11.2024 SOBOTA Klemen, papež	KRIŽ 18.00	+ MARA GUŠTIN, Križ 201
24.11.2024 34 NEDELJA MED LETOM KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+JOŽE SKAPIN, Kazlje 16 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

8.12. prihaja **sv. Miklavž** v cerkev sv. Petra in Pavla, ki bo obdaril otroke, a predvsem z vašo pomočjo. Vabimo starše otrok do vključno 7. razreda, da jih **prijavijo do četrтка 28.11.** Prijave sprejema ga. Tanja Gorup

Letos naj ne bi pogozdili cerkve z borovci, ampak samo **postavili jaslice**. Vabimo prostovoljce za postavitve v cerkvi sv. Petra in Pavla.

Postavili bi morda samo adventno drevesce.

Izdelava adventnih venčkov v župnišču v soboto, 30.11. ob 9h.

Predstavitev knjige Dnevniški zapisi Virgila Ščeka v Lokvi, 30.11. ob 18h v KD Lokev (nasproti gostilne Muha). Vabljeni.

ŽUPNIJA TOMAJ
33 NEDELJA MED LETOM

Štev.47/LETO XII.

17.november 2024

Ob sodbi bo Kristus zbral vse svoje zveste

Iz svetega evangelija po Marku (Mr 13,24-32)

Tisti čas je Jezus rekel

svojim učencem: V tistih dneh, po tisti veliki stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba. Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, vedite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle. Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče.«

Duhovna spodbuda

Kar je ostalo od našega časa

Da ima vse svoj izvor, traja in se mora končati, je samoumevno in izpričuje tako znanost kot zgodovina. Še preden je človek zavladal svetu, je na našem planetu živelo veliko drugih živih vrst, ki so sestavljale prevladujoče vrste, kot so dinosavri, ki so v svojih večplastnih rasah in vrstah vladali svetu več kot 150 milijonov let ter si podredili in dominirali nad vsemi drugimi obstoječimi sesalci. Skoraj gotovo je njihovo množično izumrtje povzročilo trčenje velikega asteroida na zemeljsko površje, a tudi brez kakršnega koli astralnega pojava bi ob podnebnih spremembah, ki že potekajo, še vedno izumrli. Podobno so nekatere rastlinske in vodne vrste, ki so nekoč obstajale in so bile razširjene, danes le ohlapen fosilni zapis. Stoletja je prevladovalo Sveto rimsko cesarstvo Karla Velikega, vendar je izumrlo v zgodnjih 19. stoletjih. Prav tako Rimski Caput Mundi in drugi sistemi. Vse ima svoj začetek in vse kaže proti koncu. Tudi človeška zgodovina, ki se je po mnenju znanosti začela z vrsto "homo sapiens" pred skoraj 200.000 leti, je obsojena na epilog. Vse mine, se spreminja in propada. Človek je tudi negotova in začasna realnost, ena od mnogih naključnih in nepotrebnih živih vrst, ki obstajajo danes in jih jutri morda sploh ne bo več.

Misel na našo začasnost si ne more pomagati, da nas ne usmerja v ponižnost in preprostost življenja, oddaljuje nas od želje po moči in uspehu, saj se je že zgodilo, da je bilo tistim, ki jim je bilo dano toliko, vse vzeto in očitno da nič ne pripada nam. Tudi človek mine.

Toda Božje razodetje nam zagotavlja, da bo nekaj ostalo za vedno in da imamo tudi mi zametek večnosti, ki bo imel svoj prihodnji razvoj. Tri stvari, ki ostajajo med vsemi, so »vera, upanje in ljubezen«; in vsaka zemeljska nepopolnost bo izginila, ko bo prišlo tisto, kar je popolno« (1 Kor 13, 10-13). Človeku, čeprav nezasuženemu in omejenemu, je v vztrajnosti sedanjega časa namenjen zgodovinski epilog, ki bo imel obliko dokončnega osebnega srečanja z Gospodom njegove slave. Z drugimi besedami, vedno z vidika razodetja konec časov nakazuje, da se na meji človeške zgodovine odpira cilj srečanja z Bogom, ki se bo v Jezusu Kristusu razodel človeku v dokončni obliki, kot tisti, ki prihaja kot univerzalni sodnik in rešitelj. Jezus Kristus, ki je sam Bog, ki je postal človek, je pravzaprav »Ta, ki je bil in ki je in ki pride« (Raz 1,4); Kristus je človekova preteklost, sedanjost, hkrati pa je tudi njegova prihodnost, katere veličastnega povratka pričakuje in proti kateri se medtem pomika.

Zato je to, kar beremo na današnjih straneh liturgije, »eshatološki« element naše vere, to je tisti, ki se nanaša na »zadnje« in »končne« stvari našega sedanjega življenja, pa tudi na dokončni cilj naše zgodovine. Naš konec je Kristus, tako kot je Kristus naš Izvor in naš Danes.

Tema, o kateri beremo v evangeliju, ki jo Marko položi v Jezusova usta, ni nova ali izmišljena predpostavka: Jezus namreč o tem govori, medtem ko njegovi učenci občudujejo arhitekturno razkošje jeruzalemskega templja in jih svari: vi boste priče za uničenje templja in od njega »ne bo ostal kamen na kamnu« (Mr 13, 1-4), pri čemer je svojim sogovornikom orisal vrsto katastrofalnih dogodkov, kot so prihod lažnih prerokov, napredovanje potresov in drugi dogodki kozmičnega in trdovratnega preganjanja vernikov v Kristusa.

Kar zadeva konec templja, se bo dejansko zgodil leta 70 našega štetja, ki ga spremlja Neronovo preganjanje kristjanov; kar zadeva konec »sedanjega časa«, to je človeške zgodovine, Jezus razkrije, kaj je Daniel pričakoval glede prihoda Mihaela (čigar ime pomeni »kdo je kot Bog«): on sam se bo vrnil v slavi, da vzpostavi dokončno zmagovalstvo nad zlom

in smrti v tako imenovani »zadnji univerzalni sodbi«. Kako bo prišlo do tega končnega epiloga naše zgodovine? Ne vemo točno. Tako Daniel kot Marko ga opisujeta s pomočjo fascinantnih in apokaliptičnih podob, kot so padanje zvezd z neba in zatemnitev sonca in lune ali prihod Sina človekovega na oblake neba; vendar so to simboli elementi, ki aludirajo na izbruh nove realnosti na obstoječo, s čimer se bo vse, kar zdaj obstaja, preoblikovalo do te mere, da tega ni mogoče primerjati z ničemer. Vemo pa, da bodo v vsakem primeru dokončno utišani Kristusovi sovražniki, ki bodo res položeni pod njegove noge (Heb 10, 13); hudobni ne bo več imel oblasti nad zemljo kot zdaj in dobro bo imelo premoč nad zlom. Ne samo, da nam ni mogoče vedeti kronološkega trenutka, v katerem se bo ta dogodek zgodil, ampak ni niti nujno, da bi vedeli zanj. Samo Oče pozna pravi trenutek in niti Sinu (čeprav je "iz iste snovi" kot Oče) ni dano vedeti, kajti spoznanje o dnevu ali uri bi človeku v srce vsadilo banalno in sočno tesnobo, ki bi odvrnilo od zemeljske obveznosti. Vemo le, da moramo živeti v pričakovanju tega srečanja z "Zadnjim Jezusom"; čakanje, ki ni konfigurirano v smislu tesnobe, ampak upanja. Se pravi samozavestne predispozicije, ki odpravi vsakršen strah, ker medtem udeležimo edine tri stvari, ki ostanejo za vedno: vero, (natančno to) upanje in ljubezen. Pravzaprav čakanje na prihod slave pomeni upati, zaupati, da se bo tisto, kar si želimo, uresničilo v našo korist in da bo vse sedanje doseglo vrhunec v prihodnosti slave in pozitivnosti. Upanje je donosna uporaba časa, ki ga imamo na voljo, ker nam ni treba obžalovati, da smo ga izgubili; je zavzetost, s katero konkretiziramo tisto, o čemer abstraktno govorimo, pričakovanje, da se bo to, kar nas zdaj moti, končalo in da se bo začelo tisto, čemur zdaj težimo kot nedosegljiv cilj. Upanje torej vključuje naš obstoj in nas ujame v osebno in skupno vsakdanjost: »Za vse krščansko oznanjevanje, ves krščanski obstoj in celotno Cerkev kot celoto je značilna njihova eshatološka naravnost« (Moltmann), a čakati ne pomeni oklevati oz. obotavljajoč se s prekrižanimi rokami. Upanje zaznamuje vera, ki učinkuje v ljubezni. Ubogi so prvi zagovorniki tega, ki doživljajo zalog tistega, kar bodo imeli v prihodnosti v polnosti, hkrati pa nas vabijo k upanju v uveljavljanju ljubezni in solidarnosti, da bo to, kar bomo na koncu dosegli, resnično srečanje.